

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: V. V.

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018, č. j. MV-125200-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018, č. j. MV-125200-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. OAM- 2735-16/DP-2016, kterým byla dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul, že dne 2. 2. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně při výpočtu výše minimálního úhrnného příjmu účastníka řízení vycházel z nejvyšších normativních nákladů na bydlení, tedy z částky 7 731 Kč, k níž přičetl částku životního minima účastníka řízení 3 410 Kč, neboť spolu s účastníkem řízení nejsou na území ČR žádné společně posuzované osoby, tudíž výše minimálního úhrnného příjmu účastníka řízení činí částku 11 141 Kč. Z žalobcem předloženého platebního výměru za rok 2014 a vyúčtování z PSSZ za rok 2014 správní orgán I. stupně vypočítal, že skutečný úhrnný příjem účastníka činí pouze 9 970 Kč. Z toho důvodu byla předmětná žádost zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník řízení přestal splňovat podmínku minimální výše úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v otázce výpočtu částky minimální výše úhrnného měsíčního příjmu účastníka řízení dospěl stejně jako správní orgán I. stupně k částce 11 141 Kč. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl správním orgánem I. stupně v průběhu řízení dvakrát vyzván k doložení dokladů prokazujících jeho příjem za rok 2015, žádné doklady ale nepředložil. Součástí spisového materiálu je toliko platební výměr za rok 2014 a vyúčtování PSSZ za rok 2014, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel. Žalovaný v postupu správního orgánu I. stupně neshledal porušení základních zásad správního řízení. Řízení zahajované na návrh je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Spolu s odvoláním, ani v průběhu odvolacího řízení nebyl doložen žádný důkaz, ke kterému by bylo možné ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“).
3. K namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na území ČR pobývá otec, matka a sestra žalobce. Žalobce je však zletilý a se svými rodinnými příslušníky nesdílí společnou domácnost, z čehož lze usuzovat, že na nich není nijak závislý. Žalobce dle žalovaného nijak neprokázal tvrzenou závislost jeho otce při výkonu podnikatelské činnosti.
4. Žalobce v žalobě uznal, že ke své žádosti přiložil platební výměr daně z příjmu za rok 2014. V tomto roce měl problémy s podnikáním, nestal se ale závislým na sociálním systému a od roku 2015 se jeho situace zlepšila. Dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je nutné doložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem nebude nižší než součet částek životních minim členů rodin a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení společně posuzovaných osob. Žalobce uvedl, že citované ustanovení se vztahuje na příjmy v budoucnosti, nikoliv striktně na příjmy dosahované v minulosti. Žalobce tvrdil, že od roku 2016 má stabilní příjmy.
5. Žalobce namítal, že dle praxe žalovaného není v žádostech, kde je jediným účastníkem řízení žadatel, striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 spr. ř. na místě a je nutno přihlídnout i k základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména principu dobré správy. K potvrzení napadeného rozhodnutí došlo v roce 2018, kdy již příjmy roku 2014

nebyly relevantní. Po celou dobu od roku 2014 podniká žalobce jako OSVČ, odvádí povinné odvody.

6. Dle žalobce je správní orgán I. stupně povinen rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (okazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 19. 7. 2016, v té době již aktuální stav příjmu byl příjem za rok 2015, správní orgán měl tedy vyzvat k doložení aktuálního příjmu za rok 2015, což neučinil. Ani ve výzvě, ani při nahlédnutí do spisu, žalobce nebyl upozorněn na povinnost doložení příjmu za rok 2015.
7. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že má nedostatečné prostředky k zajištění pobytu na území ČR. Dle § 2 odst. 4 spr. ř., správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Dle názoru žalovaného rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu a v případech, jako je tento, již vícekrát bylo přihlédnuto k aktuálním příjmům. Není pravda, že by žalobce nedoložil pravidelný příjem rodiny, doložil příjem v dostatečné výši, správní orgán jej pouze neuznal. Sociální systém ČR žalobce nikdy nevyužil a vzhledem k současným dostatečným finančním prostředkům tato situace ani náznakem nehrozí. Správní orgán porušil základní zásady činnosti správního orgánu, a to § 3 spr. ř., neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále § 2 odst. 4 spr. ř., neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu a nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
8. Dále žalobce uvedl, že žije na území ČR s celou rodinou. Dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce na území ČR navázal řadu osobních i pracovních vztahů, má na území ČR celou rodinu s uděleným trvalým pobytem. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2008, délka jeho pobytu přesahuje doby pobytu potřebné pro udělení trvalého pobytu. Na území ČR přicestoval po ukončení školy a od té doby na území ČR žije, má zde veškeré zázemí, vazby. Na území Ukrajiny se nemá kam vrátit, nemá tam žádné rodinné zázemí, bydlení, možnost obživy.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k námitce, že měl správní orgán I. stupně vyzvat žalobce k předložení příjmů za rok 2015, uvedl, že žalobce byl správním orgánem I. stupně výzvou č. j. OAM-2735-9/DP-2016 ze dne 20. 4. 2016 vyzván mj. i k předložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem žalobce za rok 2015. Ohledně namítané relevance příjmů žalobce z roku 2014 v době vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že spolu s odvoláním, ani v průběhu odvolacího řízení nebyly doloženy žádné nové doklady prokazující aktuální výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce, ke kterým by bylo možné ve smyslu § 82 odst. 4 spr. ř.
10. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Soud neprovedl žádné důkazy, jelikož dokazování považuje v dané věci za nadbytečné.

11. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 2. 2. 2016 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přílohou žádosti byl platební výměr na daň z příjmů FO za zdaňovací období 2014, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2014, smlouva o nájmu bytu, kopie dokladu o povolení k pobytu, kopie pasu, výzva k odstranění nedostatků Úřadu městské části Praha 9, odboru živnostenského, potvrzení o stavu závazků týkajících se pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze dne 4. 1. 2016, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 4. 1. 2016, pojistná smlouva pro komplexní zdravotní pojištění cizinců uzavřená dne 26. 1. 2016.
12. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-2735-6/DP-2016, byl žalobce vyzván, aby doložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem a příjem společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V tomto poučení byl podrobně vysvětlen výpočet minimální výše úhrnného měsíčního příjmu s uvedením konkrétní výše jednotlivých položek, bylo vysvětleno také to, jaké osoby jsou společně posuzovanými osobami a co se považuje za příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, spolu s vymezením, co jsou jednotlivé nejčastější formy prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a co naopak není dokladem o příjmu. Konkrétně je v poučení uvedeno, že jde-li o cizince, který má příjmy z podnikání, je dokladem originál či ověřená kopie platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2014 nebo 2015). Ve výzvě správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že byl předložen platební výměr pro rok 2014 společně s platbami OSSZ, ze kterého vyplývá, že úhrnný příjem žalobce je 9 970 Kč a je tedy nižší než součet částek životních minim a nájemní smlouvou prokázaných nákladů na bydlení, a je nutné, aby žalobce doložil doklad, který prokáže, že příjem žalobce a společně posuzovaných osob nebude nižší než součet životních minim a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. K odstranění vad byla žalobci poskytnuta lhůta 20 dnů od doručení výzvy a byl zároveň poučen, že v případě nedoložení uvedených náležitostí žádosti bude řízení o žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. Usnesením ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-2735-7/DP-2016 správní orgán určil lhůtu 20 dnů k odstranění vad žádosti a řízení dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) spr. ř. přerušil. Dne 31. 3. 2016 žalobce doplnil do spisu čestné prohlášení M. S., že žalobce platí nájem. A čestné prohlášení P. V. a H. V., že se synem nesdílí společnou domácnost.
13. Dne 20. 4. 2016 vydal žalovaný opět výzvu, č. j. OAM-2735-9/DP-2016, k doložení chybějících dokladů o obdobném obsahu, jako předchozí výzva ze dne 9. 3. 2016. Ve výzvě správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že je třeba předložit (aktuální doklad o příjmech) platební výměr za rok 2015 včetně plateb na příslušnou OSSZ nebo PSSZ za rok 2015 a to včetně dokladu o splatných nedoplatcích na příslušných úřadech. K odstranění vady byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů. Usnesením ze dne 20. 4. 2016 č. j. OAM-2735-10/DP-2016 správní orgán určil lhůtu 10 dnů k odstranění vad žádosti a řízení dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) spr. ř. přerušil. Správnímu orgánu I. stupně byl dne 28. 4. 2016 doručen doklad o zajištění ubytování.

14. Dne 18. 5. 2016 byla správním orgánem I. stupně vyhotovena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyrozumění o pokračování v řízení. Z úředního záznamu ze dne 18. 5. 2016 vyplývá, že k výpočtu úhrnného příjmu dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že je aktuální příjem nepostačující. Z protokolu o seznámení se účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 14. 6. 2016 bylo zjištěno, že se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a nijak se k těmto nevyjádřil.
15. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 7. 2016, č. j. OAM-2735-16/DP-2016 byla žádost zamítnuta dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3, ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník přestal splňovat podmínku minimální výše úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutí správní orgán I. stupně vysvětlil výpočet minimální výše úhrnného měsíčního příjmu, kterou je cizinec povinen prokázat, konstatoval, že se jedná v daném případě o částku 11 141 Kč a že žalobce doložil jako svůj úhrnný měsíční příjem částku 9 970 Kč, což je o 1 171 Kč nižší částka, než je potřebná. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že byl žalobce vyzván k doložení aktuálního příjmu. Závěrem správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se na základě dokladů předložených účastníkem řízení nepodařilo ověřit, že úhrnný měsíční příjem rodiny splňuje podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán zjistil, že na území ČR pobývá matka, otec i sestra žadatele, všichni na povolení k trvalému pobytu. Žadatel je ale i dle prohlášení rodičů osobou posuzovanou samostatně, je na rodině nezávislý a stejně tak je rodina žalobce nezávislá na něm. Finanční náklady na pobyt žadatele jsou dle předložených náležitostí příliš vysoké. Žadatel může rodinu na území ČR navštěvovat v rámci krátkodobých víz. Rozhodnutí tedy dle závěru správního orgánu I. stupně není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, resp. nebude dlouhodobě zasaženo do soukromého ani rodinného života účastníka řízení. Bezprostředním důvodem pro zamítnutí žádosti je totiž skutečnost, že žadatel nedisponuje dostatečnými finančními prostředky k pobytu na území ČR.
16. Dne 8. 8. 2016 podal žalovaný odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém uvádí, že správní orgán provedl špatně výpočet úhrnného příjmu žadatele. Správní orgán měl dále dle žalobce posuzovat příjmy žalobce za rok 2014 a 2015, přičemž žalobce uvádí, že za rok 2015 neměl ke dni seznámení se se spisem zcela zpracované účetnictví. Dále závěr správního orgánu, že nebylo zasaženo do jeho rodinného života, vůbec nerespektuje citové vazby mezi žalobcem, jeho otcem, matkou a sestrou, správní orgán ani nevzal v úvahu, že žalobce s otcem podniká na území ČR a jsou na sebe vzájemně odkázáni a pomáhají si.
17. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
18. Dle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 4 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění.

Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.

19. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
20. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
21. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
22. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně měl vycházet z jeho aktuálního příjmu z roku 2015 a měl ho vyzvat k doložení aktuálního příjmu za rok 2015, což dle žalobce neudělal. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně žalovaného opakovaně vyzýval k předložení dokladů, které by prokazovaly jeho příjem za rok 2015 (výzva ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-2735-6/DP-2016, a výzva ze dne 20. 4. 2016, č. j. OAM-2735-9/DP-2016). Ve výzvách byl žalobce také poučen o tom, že z dokumentů, které předložil, není prokázán dostatečný příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se také dne 14. 6. 2016 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a nijak se k nim nevyjádřil. Námitka žalobce, že ho správní orgán I. stupně nevyzval k doložení příjmu za rok 2015, tedy nemá oporu v obsahu spisového materiálu. Správní orgán I. stupně postupoval řádně, žalobce dvakrát vyzval k doložení příjmů, ale žalobce žádné podklady k doložení potřebné výše příjmů nepředložil ani se k výzvám nevyjádřil, a to ani v řízení před žalovaným.
23. Žalobce dále namítá, že dle praxe žalovaného není v případech správního řízení o žádostech, kde je jediným účastníkem řízení žadatel, striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 spr. ř. namíste a je nutné přihlídnout také k základním zásadám činnosti správních orgánů. Soud upozorňuje, že obecně se v rámci řízení o návrhu uplatní zásada koncentrace dle § 82 odst. 4 spr. ř., podle které se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl

uplatnit dříve. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakuje, že řízení zahajovaná na návrh nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38). V případě, že žalobce nesplnil v prvostupňovém řízení své povinnosti ani po opakované výzvě správního orgánu

I. stupně, je nutné aplikovat § 82 odst. 4 spr. ř. upravující výše zmíněnou koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V daném případě, z obsahu spisu vyplývá, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že ke dni seznámení se správním spisem neměl zcela zpracované účetnictví za rok 2015. K tomuto soud uvádí, že danou skutečnost žalobce nijak neprokázal, v žalobě ji ani netvrdí a bylo povinností žalobce, aby si podklady k prokázání dostatečného příjmu zajistil nejlépe ještě před podáním žádosti, nejpozději ve lhůtě určené k jejímu doplnění. Žalobce ani k podanému odvolání ani v rámci řízení před žalovaným nedoložil žádné nové důkazy prokazující jeho dostatečný příjem.

24. Žalobce pouze obecně odkazuje na praxi žalovaného o tom, že nemá být v jeho případě striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 spr. ř. Touto námitkou se soud podrobněji nezabýval, jelikož žalovaný žádným způsobem tvrzenou praxi neprokázal, a není povinností soudu tuto při své činnosti dohledávat. Soud ale konstatuje, že v daném případě nedošlo k formalistické aplikaci § 82 odst. 4 spr. ř., protože žalobce v odvolání neuvedl žádné relevantní skutečnosti, pro které nemohl důkazy uplatnit dříve, a co je nejdůležitější, žalobce ani současně s odvoláním, ani později důkazy prokazující jeho dostatečný příjem žalovanému, ani popř. správnímu orgánu I. stupně nedoložil. Do dnešního dne nejsou žádné doklady prokazující dostatečný příjem obsahem správního spisu a jejich předložení soudu již nemá význam pro rozhodnutí soudu, jelikož soud pouze přezkoumává rozhodnutí žalovaného.
25. Soud zdůrazňuje, že se jedná o návrhové řízení a správní orgány nemají povinnost dohledávat a zajišťovat dokumenty, které měl doložit žadatel. V daném řízení žalobce sice namítá, že měly správní orgány rozhodovat podle jeho aktuálních příjmů tak, jak se to již v minulosti dělaly, ale tyto sám nijak nedoložil. Správní orgány tedy neměly možnost, jak informace o aktuálních příjmech žalobce získat, a proto byly nuceny rozhodovat na základě podkladů, které jim žalobce sám doložil, přestože tyto nebyly aktuální.
26. Obecnou námitkou žalobce, že jeho prostředky k zajištění pobytu na území ČR jsou dostatečné, se soud nezabýval, protože ji žalobce nijak neodůvodnil. Správní orgány žalobci opakovaně a dostatečně popisovaly výpočet, jakým se zjistí minimální výše příjmů žalobce, která bude považována za dostatečnou, a žalobce byl upozorněn, že takovou výši nedoložil. Argument žalobce, že nevyužívá sociální systém ČR, v dané věci není relevantní, protože nevyužití sociálního systému není podmínkou, na základě které by bylo žadateli prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že žalobce k žalobě předložil podklady prokazující jeho současný příjem, nemohou na posouzení soudem nic změnit. Jak je uvedeno výše, soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného a při tomto přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nevydává nové rozhodnutí v rámci, kterého by zjišťoval, zda žalobce nově splňuje podmínky. V době rozhodování žalovaného žalobce nepředložil

žádné podklady prokazující jeho aktuální příjem mimo těch, na základě kterých, správní orgány ve věci rozhodly.

27. Žalobce dále namítá, že ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí není v jeho případě dopad vázán pouze na přítomnost rodinných příslušníků na území ČR, ale že na území ČR navázal řadu osobních i pracovních vztahů, když je na území od roku 2008. Soud konstatuje, že správní orgány se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a dospěly ke správnému závěru, že žalobce a jeho rodinní příslušníci žijící na území ČR jsou na sobě nezávislí a rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně neznemožňuje kontakt žalobce s jeho rodinou a nebude jím proto nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého ani rodinného života. Žalobce v žalobě netvrdil ani nepředložil žádné důkazy, které by prokazovaly jiné než rodinné vztahy, které by znamenaly nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Pouze obecné tvrzení o tom, že na území ČR pobývá dlouhou dobu a vytvořil si tu tedy mnoho vazeb, nemůže být důvodem k závěru, že dopady rozhodnutí jsou pro žalobce nepřiměřené.
28. Zdejší soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobce ani po výzvách nedoložil doklady prokazující jeho dostatečný příjem, přes výzvu, a tedy s vědomím možných důsledků, zůstal ve věci nečinný a v určené lhůtě a ani poté doklady nedoložil. Tato zjištění mají dostatečnou oporu ve správním spise a žalobce nijak nedoložil ani netvrdil, že dotčené doklady nemohl předložit či uplatnit dříve, a doložil je až se zde dotčenou žalobou. Ani ostatní námitky žalobce nebyly soudem shledány jako důvodné, žalovaný ani správní orgán I. stupně nepostupovaly striktně formalisticky a postupovaly v souladu se zásadami činnosti správních orgánů. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu